

ARTEMIS

FAUL

IZGUBLJENA KOLONIJA

OTI KOLFER

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

Eoin Colfer

ARTEMIS FOWL AND THE LOST COLONY

Copyright © Eoin Colfer, 2006

Jazavcu. Čoveku. Legendi

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

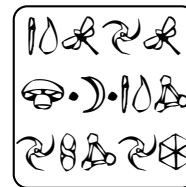
Ključ za šifru ove knjige, ali i ključeve šifri prethodnih nastavaka možete naći na sajtu www.artemisfowl.co.uk

SADRŽAJ

Poglavlje 1: Prasak u prošlost	9
Poglavlje 2: Duda Dej	22
Poglavlje 3: Prvi utisak	52
Poglavlje 4: Nemoguća misija	76
Poglavlje 5: U zatočeništvu	102
Poglavlje 6: Patuljak ulazi u bar	116
Poglavlje 7: Boboov beg	123
Poglavlje 8: Iznenadni udar	146
Poglavlje 9: Fajront	179
Poglavlje 10: King Kong	193
Poglavlje 11: Dugo spuštanje	207
Poglavlje 12: Kameno srce	224
Poglavlje 13: Van vremena	248
Poglavlje 14: Predvodnik čopora	256
Poglavlje 15: Ponovo kod kuće, ponovo kod kuće	285
Poglavlje 16: Mesto udara	300

POGLAVLJE PRVO: PRASAK U PROŠLOST

BARCELONA U ŠPANIJI

TELOHRANITELJU Artemisa Faula kao opis ne odgovara reč *srećan*. *Veseo* i *zadovoljan* su takođe reči koje se retko mogu primeniti na njega ili na ljude iz njegovog najbližeg okruženja. Batler nije postigao da se svrsta među najopasnije ljude na svetu ćaskajući sa svakim slučajnim prolaznikom, sem ako se to ćaskanje nije odnosilo na izlaze za slučaj nužde i skriveno oružje.

Tog popodneva Batler i Artemis su bili u Španiji, a evroazijske crte telohraniteljevog lica bile su čak i strože nego obično. Kao i uvek, mladi štićenik se potrudio da Batleru posao zamrsi više nego što je potrebno. Artemis je uporno zahtevao da stoje više od jednog sata na pločniku Prolaza de Gratija u Barseloni,

pod popodnevnim suncem, sa svega nekoliko retkih drveta koja bi ih zaštitila od vrućine ili mogućih neprijatelja.

Ovo je već četvrti neobjašnjiv odlazak na stran teren, za isto toliko meseci. Prvo u Edinburg, pa u Dolinu smrti na američkom Zapadu, posle čega je usledilo izuzetno naporno putovanje u dvostruko odsečen Uzbekistan. A sad i Barselona. Sve to samo da bi čekali tajanstvenog *posetioca*, koji nikako nije dolazio.

Na prometnoj ulici predstavljali su čudan par. Ogroman, mišićav muškarac: četrdesetih godina, u odelu *Hugo Bos*, obrijane glave. I mršav tinejdžer: bleđ, kose kao gavranovo krilo, krupnih prodornih crnih očiju s plavim odsjajem.

„Batlere, zar baš moraš tako da kružiš?“, upita Artemis iznervirano. Znao je odgovor na to pitanje, ali prema njegovim sopstvenim proračunima očekivani posetilac u Barselonu kasnio je jedan minut, te je dozvolio da njegova uznemirenost pređe na telohranitelja.

„Znaš ti savršeno dobro, Artemise“, odgovori Batler. „Za slučaj da je na nekom krovu snajper ili prislušivač. Kružim kako bih obezbedio potpunu zaštitu.“

Artemis beše raspoložen za isticanje svoje genijalnosti. U tom raspoloženju je bivao sve češće. I koliko god ta isticanja prijala jednom četrnaestogodišnjem Ircu, onu drugu stranu izuzetno nerviraju.

„Prvo, mala je verovatnoća da neko nišani na mene“, krenu on. „Likvidirao sam osamdeset procenata svojih nelegalnih poduhvata, a kapital uložio u izrazito unosne hartije od vrednosti. Drugo, onaj ko bi pomoću opreme za prislušivanje pokušao da nas sluša mogao bi odmah da se pakuje i ide kući jer treće dugme na tvom sakou emituje solinijumske impulse koji neutrališu sve trake za prismotru, kako ljudske tako i vilinske.“

Batler ovlaš pogleda neko dvoje prolaznika opčinjenih Španijom i mladalačkom ljubavlju. Muškarac je oko vrata imao obešen kamkorder. S osećajem griže savesti, Batler taknu ono treće dugme.

„Verovatno smo uništili nekoliko snimaka s medenog meseca“, primeti.

Artemis sleže ramenima. „Mala cena kada je u pitanju moja bezbednost.“

„Ima li i nešto treće?“, bezazleno upita Batler.

„Ima“, odvrati Artemis nešto razdražljivije. Još nije bilo ni traga onome koga je očekivao. „Hteo sam da kažem da ako na nekoj od ovih zgrada i vreba snajperista, onda je to na onoj pozadi. Zato bi trebalo da stojiš iza mene.“

Batler je najbolji telohranitelj koji se može unajmiti, a ipak ni on nije bio stoprocentno siguran na kojem krovu bi mogao da bude snajperista.

„De reci mi otkud znaš. Vidim da ćeš pući ako ne kažeš.“

„Dobro, kad me već pitaš. Nijedan snajperista se ne bi namestio na krovu zgrade Kasa Mila, neposredno preko puta nas, zato što je otvorena pogledima pa bi njegov dolazak i povlačenje verovatno bili primećeni.“

„Njegov ili njen“, ispravi ga Batler. „Većina ubica su danas žene.“

„Njegov ili njen“, prihvati Artemis. „One dve zgrade desno su donekle skrivene krošnjama, zašto bi neko sebi smanjio vidno polje?“

„Vrlo dobro. Nastavi.“

„One zgrade iza nas, ulevo, neki su finansijski kompleks i po prozorima su im izlepljene nalepnice privatnog obezbeđenja. Profesionalac će izbeći sukobljavanje za koje nije plaćen.“

Batler klimnu glavom. To je tačno.

„I tako sam, logično, došao do zaključka da bi tvoj zamišljeni snajperista odabrao onu četvorospratnicu iza nas. To je stambena zgrada, što znači da može lako da uđe. S krova mu se, ili *joj* se, otvara direktna linija vatre, osim toga, možda je obezbeđenije nesposobno, a vrlo je moguće i da ga nema.“

Batler frknu. Artemis je verovatno u pravu. Doduše, u igri zaštite, *verovatno* nije ni blizu tako utešno kao što je pancirni prsluk.

„*Verovatno* si u pravu“, priznade telohranitelj. „Ali samo pod uslovom da je snajperista pametan kao ti.“

„Dobro si to primetio“, reče Artemis.

„Pretpostavljam da bi mogao da smišliš ubedljivu priču za svaku od okolnih zgrada. Ovu si odabrao samo da ti ne bih zaklanjao vidik, što me dovodi do zaključka da će se onaj koga očekuješ pojaviti iz pravca Kase Mila.“

Artemis se osmehnu. „Odlično, stari druže.“

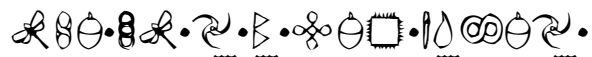
Kasa Mila je zdanje s početka dvadesetog veka, u stilu art nuvoa, koje je projektovao španski arhitekta Antonio Gaudi. Fasada je sva u ustalasanim zidovima i balkonima sa ograda od izuvijanog kovanog gvožđa. Trotoar pred njom je vrveo od turista što su čekali u redu za popodnevni obilazak ove izuzetne građevine.

„Hoćemo li među svim tim ljudima prepoznati našeg gosta? Jesi li siguran da već nije ovde? Da nas ne posmatra?“

Artemisu se na licu pojavi osmeh, a u očima iskre. „Veruj mi, nije ovde. Da jeste, nastala bi mnogo veća vriska.“

Batler se namršti. Jednom u životu bi voleo da, pre nego što se akcija već rasplamsa, raspolaže svim podacima. Međutim, Artemis nije tako funkcionisao. Mladom irskom geniju je najvažniji deo plana *otkrivanje*.

„Reci mi bar hoće li naša veza biti naoružana.“

„Sumnjam“, reče Artemis. „A čak i ako bude, neće se zadržati s nama više od sekunda.“

„Sekunda? Samo će da zablista iz svemira, je l' tako?“

„Ne iz svemira, druže“, ispravi ga Artemis pogledavši na sat. „Iz vremena.“ Dečak uzdahnu. „Bilo kako bilo, taj trenutak je prošao. Izgleda da sam te uzalud dovukao ovamo. Naš gost se nije materijalizovao. A i bilo je neizvesno. Očigledno nikoga nije bilo s druge strane pukotine.“

Batler nije znao o kakvoj pukotini Artemis govori, samo mu je laknulo što će napustiti ovo nesigurno mesto. Što pre stignu na barselonski aerodrom, to bolje.

Telohranitelj iz džepa izvadi mobilni telefon pa pritisnu dugme za brzo biranje brojeva. S druge strane se neko uključio na prvo zvono.

„Marija“, progovori Batler. „Prevoz, *pronto*.“

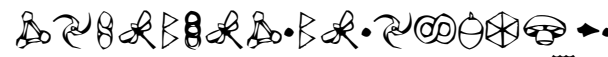
„*Si*“, odgovori Marija kratko. Marija je radila u skupoj španskoj agenciji za iznajmljivanje limuzina. Izuzetno zgodna devojka, a u stanju je da čelom razbije ciglu.

„Je li to bila Marija?“, upita Artemis, savršeno glumeći nehajnost.

Nije uspeo da zavara Batlera. Artemis Faul je retko postavljao nehajna pitanja.

„Da, bila je to Marija. Ako nisi primetio, obratio sam joj se po imenu. Obično se ne raspituješ za vozače limuzine. Ovo je četvrti put za poslednjih petnaest minuta. Hoće li *Marija* doći po nas? Šta misliš, gde je *Marija* sada? Koliko misliš da *Marija* ima godina?“

Artemis protrlja slepoočnice. „Batlere, za sve je kriv ovaj prokleti pubertet. Kad god vidim lepu devojku, traćim dragocen prostor u mozgu na razmišljanje o njoj. Recimo, ona devojčica

u restoranu. Za poslednjih nekoliko minuta pogledao sam je desetak puta.“

Telohraniteljskim hitrim pogledom Batler po navici odme-ri tu lepu devojčicu.

Imala je dvanaest ili trinaest godina, čvrste plave kovrdže, i naoko nije bila naoružana. Pomno je proučavala izbor *predje-la* dok je njen pratilac, možda otac, čitao novine. Za njihovim stolom sedeo je još jedan muškarac, koji se mučio da smesti štake pod stolicu. Batler proceni da ova devojčica ne predsta-vlja neposrednu pretnju njihovoj bezbednosti, mada bi posre-dno mogla da postane neprijatnost ukoliko Artemis ne bude u stanju da se usredsredi na svoj plan.

Batler potapša svog mladog šticićenika po ramenu. „Normal-no je da te privlače devojke. Prirodno je. Počeo bi s tim i ranije da poslednjih nekoliko godina nisi zauzet spasavanjem sveta.“

„Svejedno, Batlere, moraću to da kanališem. Toliko još posla imam da uradim.“

„Da kanališeš pubertet?“, prezrivo se nasmeja telohranitelj. „Ako uspeš, bićeš u tome prvi na svetu.“

„Uglavnom u svemu i jesam“, odvrati Artemis.

A to je sasvim tačno. Nijedan tinejdžer nije u tom osetljivi-vom uzrastu kidnapovao vilu, spasao svog oca od ruske mafije i pomogao da se obuzda goblinska revolucija.

Neko trubnu dvaput. S druge strane raskrsnice mlada dama je mahala kroz otvoren prozor limuzine.

„To je *Marija*“, reče Artemis, pa se pribra. „Mislim, hajdemo. Valjda ćemo imati više sreće na sledećem odredištu.“

Batler pođe napred i zaustavi saobraćaj jednim pokretom ogromnog dlana. „Možda bismo mogli da povedemo Mariju sa sobom. Vozač s punim radnim vremenom bi mi i te kako olakšao posao.“

Artemisu je trebalo neko vreme da shvati kako ga ovaj isme-va. „Vrlo smešno, Batlere. Šalio si se, zar ne?“

„Da, šalio sam se.“

„Tako sam i mislio, ali nemam mnogo iskustva s humorom. Osim sa Malčom Digamsom.“

Malč je kleptomanični patuljak koji je u nekoliko navrata krao od i za Artemisa. Digams je o sebi voleo da misli kao o duhovitom vilenjaku, a glavni izvor humora bile su mu njego-ve telesne funkcije.

„Ako to može da se nazove humorom“, reče Batler i nasme-ši se, iako to nije želeo, setivši se svog iskustva sa smrdljivim patuljkom.

Odjednom se Artemis ukoči. Usred krcate raskrsnice.

Batler se izbeči na vozila u tri trake sa stotinu nestrpljivih vozača koji su legli na sirene.

„Nešto osećam“, reče Artemis. „Elektricitet.“

„Možeš li da ga osećaš na drugoj strani ulice?“, upita ga Batler.

Artemis ispruži ruke i oseti golicanje po dlanovima.

„Ipak stiže, ali nekoliko metara od mete. Tu negde se krije konstanta koja nije konstantna.“

U vazduhu se oblikovao neki obris. Ni iz čega se obrazovao skup varnica i osetio se miris sumpora. Usred tog skupa poja-vio se maslinastozelen stvor, zlatnih očiju, oštre krljušti i veli-kih špicastih ušiju. Spustio se niotkuda na kolovoz. Stajao je uspravno, visok metar i po, ljudskog obličja, ali niko ga ne bi pobrkao s čovekom. Onjušio je vazduh kroz prorezane nozdr-ve, otvorio zmijsku gubicu i progovorio.

„Čestitanja ledi Hederington Smajt“, reče glasom nalik mrv-ljenju stakla i škripi čelika. Stvorenje dohvati Artemisovu ispru-ženu ruku šakom sa četiri prsta.

„Čudno“, reče mladi Irac.

Batler nije bio zainteresovan za *čudno*. Zanimalo ga je samo da što pre skloni Artemisa od tog bića.

„Hajdemo“, hitro reče spustivši ruku Artemisu na rame.

Ali Artemisa više nije bilo. Stvorenje je nestalo brzo kao što se i pojavilo i sa sobom povelu dečaka. Ovaj incident će do kraja dana postati glavna vest, a uprkos stotinama turista naoružanih aparatima, začudo neće biti slika.

Stvorenje nije bilo sazdan od supstance, kao da nema pravo uporište u ovom svetu. Stisak na Artemisovoj šaci bio je blag ali s tvrdim jezgrom, slično kosti obavijenoj sunderom. Artemis nije ni pokušao da povuče ruku; bio je opčinjen.

„Ledi Hederington Smajt?“, ponovilo je stvorenje, a Artemis je shvatio da se ono plaši. „Ovo li jest njeno imanje?“

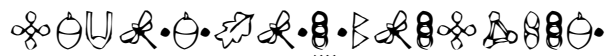
Nije baš savremena sintaksa, pomisli Artemis. *U svakom slučaju, engleski jeste. Kako li samo demon prognan u Limb nauči neki jezik?*

U vazduhu je zujala struja, a bele električne munje su pucketale oko stovernja i pravile rupe u prostoru.

Vremenska pukotina. Rupa u vremenu.

Artemis nije bio preterano zasenjen ovim – uostalom, video je on kako Policija Nižih Slojeva *zaustavlja* vreme tokom opsade imanja Faulovih. Brinulo ga je što će biti prenet s ovim stvorenjem, a u tom slučaju šanse da se vrati u svoju dimenziju su mu male. Šanse da se vrati u svoje vreme još su manje.

Pokušao je da dozove Batlera, ali je bilo kasno. Ukoliko uopšte reč *kasno* može da se primeni na mesto u kojem vreme ne postoji. Pukotina se proširila da obuhvati i njega i demona. Arhitektura i stanovništvo Barselone polako su bleđeli nalik

utvarama, pa ih je najpre zamenila ljubičasta magla, zatim galaksija zvezda. Artemis je osetio grozničavu vrelinu, pa ljutu hladnoću. Znao je da će, ukoliko se potpuno materijalizuje, biti spržen u pepeo, koji će se zalediti pa rasuti po svemiru.

Oko njih se okolina menjala u trenu, a možda je prošla i čitava godina, nemoguće je odrediti. Zvezde je smenio okean pod čijom površinom su se oni našli. Vodu su presećala čudna stvorenja morskih dubina, svetlucah pipaka. Zatim su se našli u polju leda, pa u crvenom pejzažu gde je vazduh bio ispunjen sitnom prašinom. Konačno su ponovo pred sobom ugledali Barselonu. Ali drugačiju. Grad je bio mlađi.

Demon je zaurao i zaškrgutao šiljatim zubima, potpuno odustavši od engleskog jezika. Srećom, Artemis je jedan od dvoje ljudi u svim dimenzijama koji govori gnomski, vilinski jezik.

„Smiri se, prijatelju“, reče. „Sudbina nam je zapečaćena. Uživaj u ovim predivnim prizorima.“

Demon naglo prestade da urla i ispusti Artemisovu ruku.

„Govoriti vilinski jezik?“

„Gnomski“, ispravi ga Artemis. „I to, koliko mogu da primetim, bolje od tebe.“

Demon se učuta posmatrajući Artemisa kao da je on neko fantastično stvorenje. Što je, naravno, i bio. Artemis je, sa svoje strane, provodio, vrlo moguće, poslednje trenutke života posmatrajući prizor pred sobom. Materijalizovali su se na gradilištu. Bila je to Kasa Mila, ali nedovršena. Po skelama podignutim uza zgradu mileli su zidari, a pred njom je stajao tamnoputi bradonja zagledan u projekat.

Artemis se osmehnuo. Beše to Gaudi glavom i bradom. Prava divota.

Prizor se učvrstio, boje se pojačale. Artemis je ponovo osetio suv španski vazduh i oštar zadah znoja i boje.

„Izvinite?“, zausti Artemis na španskom.

Gaudi diže pogled s nacрта u njega, a izraz ljutnje mu preraste u potpuno zaprepašćenje. Dečak se stvorio ni iz čega. Pored njega se zguturio demon.

Sjajni arhitekta je upio svaku pojedinost ove slike i zauvek je zapamtio.

„Si?“, oklevajući progovori.

Artemis mu pokaza na vrh građevine. „Na krovu ste projektovali neki mozaik. A, da, ipak malo razmislite o tome. Uopšte nije originalan.“

Tad nestade i dečaka i demona.

Batler se nije uspaničio kad je ono stvorenje izašlo iz rupe u vremenu. Dabome, on je *obučavan* da ne paniči, kakva god da je situacija. Nažalost, sem njega niko na raskrsnici kod Prolaza de Gratija nije pohađao Akademiju lične zaštite gospođe Ko, pa su se svi uspaničili izuzetno glasno i brzo. Svi sem kovrdžave devojčice i dvojice muškaraca u njenoj pratnji.

Kada se demon pojavio, svi su se ukočili. Kada je stvora nestalo, otkočili su se uz pravu eksploziju. Vazduh je zaparalo dovikivanje i vriska. Vozači su ili izašli iz automobila, ili ih usmerili u izloge prodavnica ne bi li utekli. Ljudski talas se povukao od mesta materijalizacije kao da ga je poterala neka nevidljiva sila. I opet su devojčica i njeni pratioci uradili suprotno, zapravo dotrčali su na mesto gde se pojavio demon. Čovek sa štakama pokazao je neverovatnu pokretljivost za nekoga ko je navodno povređen.

Batler nije obraćao pažnju na haos oko sebe, već se usredredio na svoju desnu šaku. Bolje reći, na deo ruke koji je tu bio pre samo jedan sekund. Baš u trenutku kada je Artemis zašišao u drugu dimenziju, Batler je uspeo da ga stegne za rame.

Sada je virus nestajanja zahvatio i njegovu šaku. I on će svuda kuda i Artemis. Još je pod rukom osećao koščato rame svog mladog šticećenika.

Batler je očekivao da će mu nestati čitava ruka, ali nije. Samo šaka. Još ju je osećao nekako, kao da je drži pod vodom i kao da je utrnula. Sve vreme je osećao Artemisa.

„E nećeš, vala“, zabruna stežući nevidljivo rame. „Previše sam pretrpeo svih ovih godina da bi mi ti sad nestao.“

I tako se Batler pružio kroz decenije i cimnuo svog šticećenika iz prošlosti.

Artemis se nije vratio sasvim jednostavno. Bilo je to kao kad se stena vuče kroz blato, ali ni Batler nije čovek koji bi se lako predao. Upro je stopala i potegao iz leđa. Artemis je iskočio iz dvadesetog veka i prostro se u dvadeset prvi.

„Vratio sam se“, reče dečak kao da je došao s neke svakodnevnice dužnosti. „Baš neočekivano.“

Batler podiže svog pretpostavljenog pa ga rutinski pregleda.

„Sve je na svom mestu. Ništa slomljeno. Sad mi, Artemise, reci koliko je dvadeset sedam puta osamnaest zarez pet?“

Artemis ispravi sako. „O, vidim da mi proveravaš mentalne sposobnosti. Neka. Pretpostavljam da je moguće da putovanje vremenom ošteti um.“

„Samo mi odgovoraj na pitanja!“, navali Batler.

„Četiri stotine devedeset devet zarez pet, ako ti je baš toliko stalo.“

Divovski telohranitelj nakrivi glavu na stranu. „Sirene. Artemise, moramo odavde pre nego što me primoraju da izazovem međunarodni incident.“

Pogurao je Artemisa na drugu stranu ulice, do automobila koji je jedini još stajao tu. Marija je delovala malo ubledelo, ali bar nije napustila svoje mušterije.

„Odlično“, reče Batler i otvori širom zadnja vrata. „Na aerodrom. Drži se što možeš dalje od autoputa.“

Takoreći i ne pričekavši da Batler i Artemis vežu pojaseve, Marija nagazi da su se sve gume pušile, ne obazirući se na semafore. Za sobom, na pločniku, ostaviše plavu devojčicu i njeno društvo.

Marija pogleda Artemisa u retrovizoru. „Šta se to dogodilo?“

„Bez pitanja“, oštro je preseče Batler. „Gledaj u put. Vozi.“

I sam se uzdržavao od ispitivanja. Artemis će mu, kad za to bude spreman, objasniti sve o onom čudnom stvorenju i svetlucaj pukotini.

Artemis je ćutao dok je limuzina krivudala ka Las Ramblasu, a odatle kroz lavirint sporednih ulica centra Barselone.

„Kako sam se vratio?“, konačno progovori razmišljajući naglas. „Ili bolje rečeno, zašto nismo tamo? Ili zašto nismo *onda*? Šta nas je usidrilo u ovo vreme?“ Pogleda u Batlera. „Nosiš li nešto srebrno?“

Batler se sramežljivo osmehnu. „Znaš da obično ne nosim nakit, ali imam ovo.“ On ispruži ruku. Na zglavku mu je bila kožna narukvica sa srebrnom grudvicom u sredini. „Poslala mi je Džulijet. Iz Meksika. Navodno štiti od zlih duhova. Morao sam da joj obećam da ću je nositi.“

Artemis se široko osmehnu. „Džulijet, znači. Ona nas je usidrila.“ On potapša srebrnu grudvicu na Batlerovoj ruci. „Treba da pozoveš sestru. Spasla nam je život.“

Dok je Artemis tapšao narukvicu svog telohranitelja, primetio je nešto neobično na vlastitim prstima. Nesumnjivo su to *bili* njegovi prsti. Samo, nekako su se promenili. Trebalo mu je vremena da shvati šta se desilo.

Naravno, malo je teoretisao moguće ishode međudimenzionalnog putovanja pa je zaključio kako je moguće da se ošte-

tio original, kao kada se kompjuterski program kopira previše puta. Tokovi informacija mogu da se pogube u etru.

Koliko je Artemis video, ništa se nije izgubilo, ali je kažiprst leve ruke postao duži od srednjeg prsta. Ili još preciznije, kažiprst je zamenio mesto sa srednjim prstom.

Savio je prste da proveri.

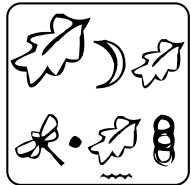
„Hmm“, izusti Artemis Faul. „Baš sam jedinstven.“

Batler zabruna. „Pričaj mi o tome“, reče.

POGLAVLJE DRUGO: ĐUDA ĐEJ

UTOČIŠTE U NIŽIM SLOJEVIMA

KARIJERA Holi Šort kao elfskog privatnog detektiva nije tekla onako kako se ona nadala. Uglavnom zato što je najpopularnija emisija Nižih Slojeva emitovala ne jednu već dve specijalne emisije za poslednjih nekoliko meseci. Teško joj je bilo da se kreće u civilu kad joj se

lice bez prestanka vrtelo u kablovskim reprizama.

„Plastična operacija?“, odjeknu joj u glavi.

Taj glas nije bio prvi znak ludila; beše to glas njenog partnera Malča Digamsa, koji joj se obraćao preko mikrofona i dopirao do slušalica.

„Šta?“, na to će ona, glasom prenetim njenim mikrofonom, minijaturnim čipom boje kože zalepljenim za grlo.

„Gledam tvoje poznato lice na posteru i razmišljam kako bi trebalo da uradiš plastičnu operaciju ako nameravamo i dalje da ostanemo u poslu. Pri tom mislim na pravi posao, a ne ovaj lov na ucenjene glave. Lovci na ucenjene su dno dna.“

Holi uzdahnu. U pravu je ovaj patuljak, njen partner. Čak se i kriminalcima više veruje nego lovcima na ucenjene.

„Nekoliko implanta i preoblikovan nos, pa te ni najbolja drugarica neće prepoznati“, nastavi Malč Digams. „Nije da si sad neka lepotica.“

„Zaboravi na to“, reče Holi. Bila je zadovoljna svojim licem. Podsećalo ju je na majčino.

„Šta misliš o spreju za kožu? Mogla bi da pređeš u zelene, da se prerušiš u vodenu vilu.“

„Malče? Jesi li na položaju?“, odseče Holi.

„Aha“, stiže patuljkov odgovor. „Ima li traga malom vile-njaku?“

„Ne, još nije promrdao, ali uskoro će. Zato prekini da brbljaš i pripremi se.“

„Hej, sada smo partneri. Više nismo kiminalac i policajac. Ne moram da primam tvoja naređenja.“

„Molim te, pripremi se.“

„Nema problema. Malč Digams, prezreni lovac na ucenjene, odjavljuje se.“

Holi uzdahnu. Ponekad joj je nedostajala disciplina izviđačkog odeljenja Policije Nižih Slojeva. Kada padne zapovest, ona se izvršava. Mada, ako bi da bude iskrena, Holi mora priznati kako je više puta upala u nevolju upravo zbog neizvršavanja neposredne komande. U LEP-u je opstala tako dugo zahvaljujući tome što je obavila nekoliko ozbiljnih hapšenja. I zahvaljujući svom pokrovitelju, komandantu Džulijusu Rutu.

Holi se steže srce kad se priseti, po hiljaditi put, da je Džulijav mrtav. Mogla je satima da ne misli na to, a onda bi je zgromilo. Svaki put kao da je prvi.

Napustila je LEP zato što je Džulijusov naslednik zapravo optužio nju da je ubila komandanta. Holi je shvatila da će, uz ovakvog šefa, više dobra učiniti za vilinski Narod ako je van sistema. Sad je počinjala da misli kako je povukla pogrešan potez. Dok je bila kapetan LEP-a, učestvovala je u suzbijanju goblinske revolucije, sprečavanju da se podzemna vilinska kultura otkrije ljudima i povraćaju ukradene vilinske tehnologije od Prašinarana iz Čikaga. Sada je za petama šverceru ribe koji je pobjegao pod plaćenom kaucijom. Što baš i nije zadatak iz sfere nacionalne bezbednosti.

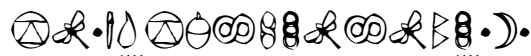
„A šta misliš o istezanju golenjače?“, prekide je Malč u razmišljanju. „Za nekoliko sati možeš da postaneš viša.“

Holi se osmehnu. Iako joj je partner neverovatno dosadan, umeo je da je oraspoloži. Uz to je, kao svaki patuljak, imao posebne talente koji su se pokazali izuzetno praktični za njen novi posao. Sve doskora je svoje veštine koristio da provali u neku kuću i pobjegne iz zatvora, ali sada je bio na strani anđela, bar se kleo da jeste. Nažalost, sve vile su znale da zakletva patuljka nepatuljcima ne вреди ni pišljiva boba.

„Možda bi ti mogao da se podvrgneš istezanju mozga“, odvrati mu Holi.

Malč se zakikota. „O, sjajno. Moraću ovo da pribeležim u svoj notes sa zrcima mudrosti.“

Holi se trudila da smisli još neko zrnice mudrosti, kad im se meta pojavi na vratima motelske sobe. Beše to mali vilenjak bezopasnog izgleda, visok jedva pola metra, ali nije potrebno da budete visoki da biste prevezli kamion ribe. Krijumčarski šefovi su za vozače unajmljivali male vilenjake upravo zato što

deluju nevino i detinjasto. Holi je pročitala dosije ovog vilenjaka i znala je da nimalo nije nevin.

Duda Dej krijumčari ribu za nelegalne restorane već više od jednog veka. On je legenda krijumčarskih krugova. Kao bivši kriminalac, Malč je bio upućen u zlikovački folklor, pa je mogao da snabde Holi korisnim obaveštenjima koja ne ulaze u LEP-ove izveštaje. Na primer, Duda Dej je jednom utekao patrolama na relaciji Atlantida–Utočište za manje od šest sati i ne izgubivši ni jednu jedinu ribu iz rezervoara.

Duda Deja je uhapsio tim LEP-ovih vodenih vilenjaka u Atlantidinom Jarku. Pobjegao je na putu od pritvorske jedinice do sudnice, a sad ga je Holi pratila dovde. Uцена raspisana za Duda Deja je dovoljna za šestomesečni zakup njene kancelarije. Na pločici kancelarijskih vrata pisalo je: *Šort i Digams. Privatni detektivi.*

Duda Dej je izašao iz sobe mršteći se na svet u celini. Povukao je navise rajšferšlus jakne i uputio se ka jugu, prema tržnom centru. Holi se držala na odstojanju od dvadeset koraka i krila lice pod kapuljačom. Ova ulica je oduvek u groznom stanju, ali je Veće uložilo milione zlatnih poluga da se obnovi. Za pet godina više neće biti goblinskog geta. Ogromne žute višenamenske drobilice žvakale su stari ivičnjak i polagale potpuno nove pločnike za sobom. Gore su vilenjaci iz komunalnog s tavanice tunela skidali pregorele sunčane trake i zamenjivali ih novim molekularnim modelima.

Mali vilenjak je krenuo istim putem kao i prethodna tri dana. Prošetao je ulicom do najbližeg trga, uzeo na kiosku kutiju paprikaša od voluharice, zatim kupio kartu za bioskop sa non-stop programom. Ako bude do kraja dosledan, ostaće tamo bar osam sati.

